

тръгватъ да се съединятъ съ ония, отвъдъ Балкана, които първи сж развѣли байрака. Попъ Харитонъ ги води. Попъ Харитонъ, монахътъ-бунтовникъ отъ Мъглижкия и Преображенски манастири, буйниятъ скитникъ изъ Добруджанскитѣ полета. Даскалъ Киро отъ Бѣла Черква — Бачо Киро — е душата на дружината. Петъръ Пармаковъ — подвойвода. Кжсъ е билъ лобниятъ пжтъ на момчетата. Още на 29 априлъ четата е заградена въ манастира, дето решава да остане да се бие. И оставатъ тия сто осемдесетъ души, смѣшно вжоржжени съ шишенета и ножове, обградени отъ башибозукъ, черкези и аскеръ, снабденъ съ артилерия, оставатъ цѣли дванадесетъ дни да се биятъ гърди съ гърди, отхвърляйки съ гордо презрение всѣка покана за предаване... „И ако мислите, пашо — пишатъ тѣ на пашата — че като ни избийте, уничожите, ще можете смири народа — много се лъжете... Ние сме се решили да мремъ и ще запазимъ клетвата си...“ И запазватъ клетвата си: само четирийсетъ и трима успѣватъ да се изтръгнатъ отъ огнения поясъ. Останалитѣ... останалитѣ — „кжде имъ